

ἐκλείπω, ἀφανίζομαι, τελειώνω, ἰδίᾳ ἐπὶ καρπῶν Κάσ. Κρήτ. Κύθν. Σίφν.: Μόν' ἀποκάμουν τ' ἄλλα σῦκα, θά' ῥχω Σίφν. Τώρα οἱ ἀχλάδες εἶναι ἀποκαωμένες Κύθν. Ἐπόκαμεν βλῆθ' τὸ κρασί Κρήτ. Ἀφτου κάρβουνα τσαὶ θυμιάζου τὸν ἄθρωπο μ' ἀγίωτικά . . . κάνου του τσ' ἔνα σταυρὸ 'ς τὴν κούτ'λα τσαὶ τοῦ λέου γειά σου νά' ναι! τσαὶ 'ποκάνει (καὶ τελειώνει ἢ πρᾶξις. κούτ'λα=μέτωπον) Κάσ. || Παροιμ. Ἀπῆς φά' ἢ γρά τὰ σῦκα τζη, ἀποκάνει ὁ χειμῶνας (ἐπὶ τοῦ ἀφελουῦς τοῦ ἐξ ἰδίων κρίνοντος τοὺς ἄλλους) Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἡρῶ' ὁ μῆνας κι ὁ καιρὸς | π' ἀποκαίνει ὁ καρπός,
Ἡρῶ' ὁ μῆνας ὁ Γενάρης | π' ἀποκαίνει τὸ κριθάρι
Κρήτ.

Τὰ μονετσιὰ 'ποκάμανε κι ἀνοίξαν τ' ὁδαδάκι
καὶ τὸ γιαιμῆς ἐγέμισε στραθιῶτες τὸ κονάκι
(μονετσιὰ = γόμωσις τῶν πυροβόλων ὄπλων, τὸ γιαιμῆς = διὰ μιᾶς, ἀμέσως) αὐτόθ. Συνών. ξεβγαίνω.

4) Ἐπὶ φυτῶν καρποφόρων, παύω καρποφορῶν Ρόδ. Σύμ. Χίος: Ἐπόκαμεν ἢ ἀπ-πιθὰ - ἢ συκὰ Σύμ. Ἐπόκαμεν ἢ ἀγγουρὰ Χίος Ἐπόκαμαν οἱ συκῆς - οἱ πορτοκαλεῖς Ρόδ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Γεωπον. 5,17,6 «ἵνα μὴ πολυφόρος οὖσα [ἢ ἄμπελος] ταχέως ἀποκάμνη».

Β) Μετβ. 1) Κάμνω τινὰ νὰ ἀποθάνῃ, φονεύω Νάξ. Συνών. καθαρίζω, ξεκάνω, ξεπαστρεύω, χαλνῶ.

2) Φέρω τι εἰς πέρας, τελειώνω Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Σάμ. Σίφν.: Ἐπόκαμά την πζόν την κάλτσαν μου Νίσυρ. Ἀπόκαμα την πλύσι Κρήτ. Κάτσε νὰ μοῦ συδρέμης νὰ 'ποκάμω τσοὶ κουλοῦρες αὐτόθ. Σὰ δ' ἀποκάμης, ἀδειάζεις νὰ ῥθῆς νὰ μὲ βοηθήσης; Ἀπύρανθ. Τ' ἀπόκαμι (δηλ. τὰ παιδιά. Ἐπὶ γυναικός, ἢ ὅποια δὲν γεννᾷ πλέον) Σάμ.

3) Κάμνω τι καθ' ὑπερβολὴν ἐξερχόμενος τῶν ὁρίων τοῦ πρέποντος Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τ' ἀπόκαμι κι αὐτός! Συνών. παρὰ κάνω. 4) Κάμνω τι ὡς ἐπακολούθημα, ὡς τέλος μιᾶς ἐνεργείας κοιν.: Τί ἀποκάματε μὲ τὸ σπῖτι - μὲ τὸ χτήμα; κττ. Πέτε μου τί θ' ἀποκάμετε νὰ ξέρω. Τί εἶχατε ἀποκάμει μ' ἐκεῖνο τὸ ζήτημα; κοιν. Σὰν τὸν πάρωμε, τί θὰ τὸν ἀποκάμωμε; (ἐνν. τὸν ἄνθρωπον) Ἀμοργ. 5) Διαλύω, χαλῶ Καλαβρ. (Μπόβ.)

*ἀποκαμόπουλλον τό, ἀποκαμόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀποκάμιν.

Μικρὸν τεμάχιον δαυλοῦ ὑπολειφθὲν ἐκ τῆς καύσεως.

ἀποκαμὸς ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαίω.

Ἐξάντλησις διὰ τῆς καύσεως: Ὁ τὸν ἀποκαμὸ τοῦ μῆας μουλαρεῖς τῶν ξυλῶ ἔρχετ' ἄλλη. Ἀποκαμὸ δ' ἀποκαμοῦ δὲν εἶχα δὰ ξυλοκλαδάκια τοῦτα.

ἀποκαμοῦσα ἢ, Πελοπν. (Πυλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκάμνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - οὐσα.

Γυνὴ μὴ τίχτουσα πλέον: Νὰ πάρης μιὰ ἀποκαμοῦσα νὰ μὴν κάνῃ παιδιά.

ἀποκαμούσι τό, Πελοπν. (Βυτίν. Κλουτσιοχ.) ἀπουκαμούσ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκάνω καὶ τῆς καταλ. - οὐσι.

1) Ὁ τελευταῖος οἶνος τοῦ βαρελλίου, τὸ σῶμα Πελοπν. (Βυτίν. Κλουτσιοχ.) 2) Τὸ τελευταῖον ἀποσταγμα τῆς ρακῆς Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.): Ἐπγα κάμπόσου ἀπουκαμούσ' κι μὴ χάλασι.

ἀποκαμπή ἢ, Ρόδ. ἀπογραφὴ Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. καμπή.

1) Ἡ καμπὴ τῆς ὁδοῦ, ἢ στροφὴ Κρήτ. (Σητ.): Ὁ τὴν ἀπογραφὴ τοῦ στραῖτος τὸν εἶδα μῆς σιμῆς καὶ δὲν τὸν ἐγνώ-

ρισα. 2) Ἡ εἰκὼν, ἢ παράστασις ἀνθρώπου ἢ ζώου φεύγοντος καὶ παρακάμπτοντος Κρήτ. (Σητ.) Ρόδ.: Δὲν ἐφάνη μήτε ἢ ἀποκαμπὴ τοῦ Ρόδ. Ἐπῆρεν ἕναν κοιμῖον, τὴν ἀποκαμπὴν τοῦ εἶαμεν! (κοιμῖον = δρόμον) αὐτόθ. Τὴν ἀπογραφὴν εἶδα μόνο καὶ δὲν ἐδόρεσα νὰ τὸν ἐγνωρίσω Κρήτ.

ἀποκάμωμα τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκάνω.

1) Καταπόνησις σωματικῇ, ἔλλειψις δυνάμεως πρὸς ἐνέργειαν: Ἐχω ἕνα ἀποκάμωμα ποῦ δὲ φαντάζεσαι! Συνών. ἀπόσταμα, κούρασι. 2) Ἡθικὴ ἐξάντλησις, ἀπελπισία: Ἀπελπίστηκα πρᾶ, μ' ἔφερε 'ς τ' ἀποκάμωμα.

ἀποκαμωμάρα ἢ, Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ. — Μποῦμι Ζωγραφ. 75

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκάμω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - άρα.

Ἐλλειψις δυνάμεως πρὸς ἐνέργειαν, νάρκη, ἀποχαύνωσις: Μ' ἔχει πιᾶσει μιὰ ἀποκαμωμάρα ποῦ δὲ λέγεται Μάν. Κάτι σὰ στενοχώρια, σὰν ἀποκαμωμάρα, σὰν πένθος, σὰ θλίψη πλάκωνε τὴν καρδιά μας Μποῦμι ἐνθ' ἄν.

ἀποκαμωσιὰ ἢ, ἀμάρτ. ἀπουκαμουσιὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκάνω.

Τὸ σημεῖον τοῦ ὀργώματος ὅπου ὁ γεωργὸς καταπαύει τὴν ἐργασίαν τοῦ ἐνθ' ἄν.: Ἀρχίτ'σα σήμερα νὰ κάνου χουράφ' ἀπ' τ' ἀπουκαμουσιὰ.

ἀποκαντήλισμα τό, ἀμάρτ. Πληθ. ἀπουκαδ'λίσματα Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀποκανδήλισμα.

Τὸ ὕδωρ τῆς πρὸ τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ ἀκοιμήτου κανδήλας ὑπὲρ τὴν ἀγίαν Τράπεζαν λαμβανόμενον καὶ πινόμενον ὑπὸ ἀσθενῶν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Δουκ. Append. altera ἐν λ. κανδήλα «τὸ ἀποκανδήλισμα τῆς ὑπερθεῖν τοῦ ἱεροῦ τάφου εὐρ(ισκ)ομένης ἐκπιῶν κανδήλης». Συνών. ἀπομύρωμα, ἀπόνιμμα.

ἀποκαούδι τό, Κρήτ. 'ποκαοῦιν Κύπρ. (Λεμεσ.) ἀποκάουδο Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. καοούδι.

1) Ὑπόλειμμα ἐκ τῶν εἰς τὴν ἐστίαν καιομένων ξύλων Κρήτ.: Ἐχω πᾶδ' ἔξε ἀποκαοῦδα καὶ λέω πῶς θὰ μὲ φτάξου νὰ ψήσω. Μάζωξε τ' ἀποκαοῦδια ν' ἄρωμε δὴ φωτιά.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκαῖδι 1. β) Τὸ ἀποκαυθέν, τὸ πέρα τοῦ δέοντος ὀπτηθέν, οἶον ἐπὶ ἄρτου Κρήτ.: Ἐξέχασα τὰ ψωμιὰ 'ς τὸ φοῦρνο κι ὁδε δὲ θυμῆθηκα ἢ κακομοῖρα ἐμάζωξα τ' ἀποκαοῦδα. 2) Ὑπόλειμμα καέντος κηρίου Κύπρ. (Λεμεσ.): Παρατήρα μέσ' 'ς τὲς ποῦντζές μου, πέρι κι εὐρῆς κάνέναν 'ποκαοῦιν νὰ τ' ἄρωμεν νὰ μπλέρωμεν (νὰ ἴδωμεν).

ἀποκαπνίζω Ἀθῆν. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Τὸ μεταγν. ἀποκαπνίζω.

1) Καπνίζω τινὰ διὰ καιομένου φαρμάκου, ἀνθέων, ἐπιταφίου σαβάνου ἀποθανόντος κττ. πρὸς ἱασιν ἢ ἀποτροπὴν κακοῦ, οἶον βασκανίας κττ.: Φρ. Νά, δέβα ἀποκαπνίγ'! (νὰ πῆγαινε ν' ἀποκαπνισθῇς! Λέγεται ὅταν δίδωμέν τι πρὸς τὸν ἐξαναγκάζοντα ἡμᾶς πρὸς τοῦτο φορτικῶς) Κοτύωρ. Χαλδ. Πβ. ἀποθυμάζω. 2) Καπνίζω τι μέχρι τέλους, ἐπὶ τοῦ σιγάρου Ἀθῆν.: Ἀποκάπνισα τὸ τοιγάρω μου.

ἀποκάπνισμα τό, Ἀθῆν. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαπνίζω.

